

Forbehold, altsaa er kronisk syge. Lægerne, som vel sagtens skal have højere Betaling for de kronisk syge end for de almindelige Medlemmer, vil ogsaa være interesserede i at faa saa mange erklæret for kronisk syge som vel muligt. Det er ogsaa af denne Grund rimeligt at fastsætte de kronisk syges højeste Dagpenge til noget mindre end de almindelige Medlemmers, thi saa er der i alt Fald en Part, som ikke er interesseret i at faa saa mange kronisk syge ind i Kasserne som muligt. Men om Forskellen just skal være saa stor som fra 3 Kr. for kronisk syge til 6 Kr. for almindelige Medlemmer, er et Spørgsmaal, som bedst kan overvejes i Udvalget. Derfor skal jeg ikke komme nærmere ind derpaa, men kun bemærke, at man maaske ogsaa kunde komme en anden Vej ud. Vi har ifølge Sygekasseloven et saakaldt Udvalg, bestaaende af en Repræsentant for Sygekassen, en Repræsentant for vedkommende Kommune og vedkommende Sygekasseløge, som afgør, hvorvidt Folk i Almindelighed kan være Medlemmer af en statsanerkendt Sygekasse. Maaske dette Udvalg kunde bruges til i hvert enkelt Tilfælde, hvor der er Tale om kronisk syge, at bestemme, hvor høje Dagpenge de vedkommende burde have Ret til, idet der vil være overordentlig stor Forskel paa de enkeltes Trang; en ugift kronisk syg kan maaske klare sig med betydeligt mindre end en gift Mand med stor Familie. Det vilde maaske være heldigt, om man fandt et eller andet Organ, som kunde tage disse Spørgsmaal op et efter et og tage Bestemmelse i hvert særligt Tilfælde; men det kan vi naturligt ogsaa tale om i Udvalget.

I § 11 hedder det, at Lægeoverenskomsterne skal godkendes af Indenrigsministeriet. Denne Bestemmelse har mit Parti aldeles intet imod. Jeg ser udmærket godt, hvad Meningen er dermed. Meningen er naturligvis, at Indenrigsministeren kan faa Lejlighed til at gribe ind og søge at optræde som mæglende Part mellem de stridende, Lægerne paa den ene Side og Sygekassebestyrelserne paa den anden Side. Men jeg vil dog gøre opmærksom paa — skønt jeg altsaa ikke har det fjerneste mod denne Bestemmelse —, at dette Forslag aldeles ikke løser Spørgsmaalet mellem Lægerne og Sygekasserne. Lægerne er jo Monopolister, og de optræder som Monopolister. De benytter sig af deres Monopol til at stille efter min Mening opskruede Fordringer til Sygekasserne. Naar Stillingen er denne, kan jeg ikke se, at der vil indtræde nogen Bedring, fordi Indenrigsministeriet skal god-

kende Overenskomsterne. Sandsynligvis vil Lægerne, efterhaanden som de ser, at deres monopoliserede Stilling bevirker, at de kan stille nogenlunde, hvilke Krav de vil, ogsaa overfor Indenrigsministeren stille og fastholde de høje Krav om Betaling for Behandling af Sygekassemedlemmer. Vi staar i Øjeblikket overfor en Strid mellem Lægerne og Sygekasserne; i København er Krigen ganske vist ikke udbrudt endnu, men det vil sandsynligvis ske i Løbet af et halvt Aars Tid. I København har Lægerne 6 Kr. 75 Ø. pr. Aar for at behandle enkelte Sygekassemedlemmer og 13 Kr. 50 Øre pr. Familie. Paa Lolland-Falster har Sygekasserne været saa heldige at faa en Overenskomst om 8 Kr. pr. enkelt Medlem; 16 Kr. pr. Familie for Landets Vedkommende og 9 Kr. pr. enkelt Medlem, 18 Kr. pr. Familie i Byerne. Men i Jylland forlanger Lægerne 14 Kr. pr. enkelt Medlem og 28 Kr. pr. Familie og paa Sjælland endogsaa 12 Kr. pr. enkelt Medlem, 24 Kr. for Mand og Kone og 30 Kr. pr. Familie, hvor der er Børn.

Lægerne gør gældende, at Arbejderne har faaet deres Løn forhøjet $2\frac{1}{2}$ Gang under Krigen, og saa siger de: Vi vil ogsaa have vor Løn $2\frac{1}{2}$ Gang forhøjet. Men for det første, har de Embedsmænd, som Lægerne kan sidestilles med, aldeles ikke faaet deres Løn forhøjet med 150 pCt. — de har i det højeste faaet 100 pCt. og ikke en Gang det —, og for det andet synes det, som om Lægerne overser, at Grundlaget for den Forhøjelse, de forlanger, er Lægernes Lønninger i 1916, medens Grundlaget for de Lønninger, som er forhøjede med 150 pCt. for Arbejdernes Vedkommende, er Lønninger fra 1914, altsaa før Krigen. Fra 1914 til 1916 steg ogsaa Arbejdernes Lønninger; skal vi derfor regne med 1916 som Udgangspunkt, har Arbejderne langt fra faaet deres Lønninger forhøjet med 150 pCt., den Procent, som Lægerne nu forlanger deres Løn forhøjet med.

Spørgsmaalet om Sygekassernes Forhold overfor Lægerne ordnes aldeles ikke ved, at Ministeriet godkender Lægernes Overenskomster med Sygekasserne; den eneste Mulighed, der i saa Henseende findes, er den, som Socialdemokraterne Gang paa Gang har foreslaaet, at man stiller statsansatte Læger til Raadighed for Sygekasserne. Kun paa den Maade kan Lovgivningsmagten og Regeringen faa Midler i Hænde til at holde de urimelige Krav nede, som Lægerne stiller overfor Sygekasserne. Og som det ærede Medlem Hr. Borgbjerg for nylig udtalte: de stadige Fordringer til Sygekasserne om, at de skal tage sig af dette og hint, og de sta-